

PAVOL JANÍK

Slovenský inkvizičný sekretariát

Nepatrím k tým, ktorí spochybňujú objektívnu potrebu spravodajských služieb, ale ide o to, že aj SIS (Slovenská informačná služba) má chrániť vitálne bezpečnostné záujmy našej krajiny a jej obyvateľov, nie sa stavať nad celú spoločnosť ako svojho času rímskokatolícka inkvizícia či v určitých etapách vývoja tajné služby totalitných režimov. Vo všeobecnosti platí zásada, že občania môžu robiť všetko, čo im nezakazuje zákon, kým štátne orgány môžu robiť len to, čo im zákon umožňuje, inak sa samy stávajú bezpečnostnou hrozbou. To sa týka aj SIS na základe jej najnovšieho verejného vyjadrenia k problematike rôznych foriem neznášanlivosti za obdobie rokov 2016 – 2018.

Podľa SIS nijaké aktivity na Slovensku v uvedenom časovom rozpätí priamo neohrozovali ústavné zriadenie, územnú celistvosť ani zvrchovanosť SR, nesmerovali proti bezpečnosti SR a nebola zaznamenaná nijaká organizácia, ktorá by sa prezentovala násilnými alebo nátlakovými akciami namierenými proti inštitúciám v SR. Vyznieva to potešiteľne, ale zároveň trochu zvláštne na pozadí očividného medzinárodne koordinovaného tlaku proti súčasnej vládnej koalícii a osobitne proti jej kľúčovej politickej strane so zreteľným zámerom zmeniť mocenské pomery na Slovensku iným spôsobom ako regulárnymi demokratickými voľbami.

Ešte zarážajúcejšie sú hodnotenia SIS, podľa ktorých silnejú snahy o uplatnenie sa ľudí, ktorí dlhodobo prejavujú kritické postoje k spoločenskému a politickému daniu, k činnosti euroatlantických štruktúr, ako aj k rizikám vyplývajúcim z migračnej krízy a z neschopnosti efektívne riešiť problematiku sociálne okrajových skupín. V tejto súvislosti dokonca SIS pokladá za extrémizmus aj podporu myšlienky slovanskej vzájomnosti, čo nás nevdojak

vracia do éry habsburskej monarchie, kde bol v 19. storočí a začiatkom 20. storočia oficiálne potláčaný panslavizmus.

Celkovo SIS vidí aktuálne riziko v postupnom prenikaní osôb z extrémistického prostredia do politického a verejného života s cieľom legitimizovať vlastné postavenie a šíriť svoje názory. Z hľadiska perspektívy SIS nevylučuje rast ich vplyvu a zvyšujúcu sa ambíciu podieľať sa na politickej moci a správe verejných vecí, čo sa usilujú dosiahnuť prostredníctvom kandidatúry vo viacerých voľbách.

SIS konštatuje, že násilne sa prejavovali jednotlivci proti asociálom a svojim tradičným názorovým oponentom, pričom ich činy boli spontánne, teda neorganizované. Absenciu otvoreného podnecovania alebo schvaľovania násilia si tajná služba vysvetľuje práve politickými ašpiráciami verejne činných predstaviteľov, ktorých považuje za extrémistov.

Pri pohľade cez optiku faktov, ktoré v súčasnosti prezentuje SIS, teda spoločnosť môže byť súhrnne spokojná s celkovým stavom a vyhliadkami ďalšieho vývoja. Znepokojenie by však mala vyvolať práve priveľká horlivosť SIS, ktorá si očividne prisvojuje kompetencie subjektívne hodnotiť a stranícky ovplyvňovať verejný život demokratického štátu.

V zmysle ústavy sa Slovenská republika neviaže na nijakú ideológiu ani náboženstvo a moc pochádza od občanov, ktorí ju vykonávajú prostredníctvom svojich volených zástupcov alebo priamo. Úlohou tajnej služby je eliminovať ohrozenie bezpečnosti, nie kádrovať občanov na základe ich názorov a určovať, kto smie a kto nesmie robiť politickú kariéru. Je absurdné vynakladať štátne peniaze na to, aby SIS pôsobila napríklad proti myšlienke slovanskej vzájomnosti, ktorá je navyše iluzórna vo svetle tradične zlých vzťahov medzi Poliakmi a Rusmi, medzi národmi bývalej Juhoslávie a dnes už aj niekdajšieho Sovietskeho zväzu.

Zrejme si tiež nikto v SIS nevšimol, že Slovenská republika neuznala vznik Kosova, ktoré jednostranne vyhlásilo nezávislosť vďaka nezákonnému bombardovaniu vtedajšej Juhoslávie leteckými silami NATO bez mandátu Bezpečnostnej rady OSN. A tak by sme mohli pokračovať, len neviem, kto je dnes autoritou, ktorá má a môže usmerniť činnosť SIS želateľným spôsobom, aby sa aktivity našej tajnej služby nepriečili zdravému rozumu. Naši vševediaci mudrci v SIS si musia uvedomiť, že v demokracii neexistujú nijaké posvätné kravy a nie sú nimi ani spomínané euroatlantické štruktúry, spoza ktorých trčia aj vojnové zločiny USA a NATO.

Na záver azda môžem zacitovať myšlienku z mojej knihy Hurá, horí! (1991) – Medzi dvoma krajnosťami nie je nijaký rozdiel, ale je medzi nimi všetko ostatné.

http://pavoljanik.sk/periodika_2.html